

Мариана Тинчева Еклесия
От звездите на Млечния път

„Защото знаем, че всички твари заедно стенат и се мъчат досега; и не само те, но и ние сами, които имаме начатъците на Духа, и ние сами стенем в себе си, очаквайки осиновяване – изкупване на нашето тяло. Защото нашето спасение е в надеждата. А надеждата за онова, което се вижда, не е надежда – защо ще се надява някой за нещо, което вижда?“

(Римл. 8:22-24)

Две възрастни, две млади жени и един мъж на средна възраст бяха седнали на пейките пред храма „Св. Георги“ в Хаджидимово и се молеха. Като разбраха, че групата, която очакваха тук, вече е пристигнала, станаха неспокойни – не искаха някой от другоселците да ги вижда тук, а не знаеха къде да ношуват, ако не им осигурят стаи до пълен мрак. Свечеряваше. Някои по-нетърпеливи гости тръгнаха от автобуса направо към църквата и не повярваха на очите си. Закачлив мъж от новопристигналите сне фотоапарата от рамото си, за да снима. Четирите жени обърнаха глави да притулят лицата си, но не можеха да скрият цялата истина – дрехите и забрадките им подсказваха, че са мохамедани от близките селища, изникнали преди столетия между Рила, Пирин и Родопите. „Недей ни снима! Не сме тук от добро, за лек сме дошли с децата си...“ – каза най-възрастната жена. Двете момиченца хукнаха към двора и съвсем не личеше, че имат нужда от Божия помощ. Мъжът – слаб, без горна дреха, беше притиснал към гърдите си дете 5–6 годишно, увито в одеяло. Като чу говор на много хора, то започна да рита и да надига глава, защото не можеше да говори, а мъжът го прегърна по-силно, сложи ръка на него и рече галовно: „Недей, сине, лежи си мирен!“ Личеше, че момчето е неизлечимо болно и баща му търсеше спасение.

„Какво му е?“ – една от жените, пристигнала с групата, попита мъжа, а той извади кърпа да избърше устните на момчето си и отвърна с неохота: „Най-лошото: детски паралич с епилепсия, изгарят мозъчни клетки... Страда, откакто се е родил, а покрай него горим и ние.“

Жената се приближи да види отблизо момчето, въздъхна и рече:

„Бог може да ви помогне, ако Му вярвате!“

Мохамеданинът сега погледна към входа на храма: „Без вяра ще дойдем ли? Наши хора идвали тук; казват, че на това място, щом пренощуваш и се молиш, Бог помага. Затова дойдохме преди два часа с молба да останем до утре. Момчетата на манастира думат: «Почакайте, идва много народ, няма места за всички.» Ако ни разрешат, ние можем да спим тук, пред входа на църквата...“

„Ако наистина е препълнено и няма място за теб и детето, давам моето легло!“ – утеши го жената, без да знае къде самата тя ще ношува.

Беше събота срещу втора неделя след Въздвижение на Честния Кръст Господен и макар есента да беше топла, нощите застудяха. Някой от групата, събрана вече около беседката в двора, попита – ще помогне ли Бог на мохамеданина, щом не вярва в Христос, но никой не се нае да предскаже, защото мнозина вече съзнаваха, че въпреки различните езици, минало, обреди, вяра на хората, Бог е един и на всички въздава по

Своята воля. Един монах от светата обител пристигна при хората до вратата на храма, взе пътната чанта на мъжа с болното дете и каза: „Ела с мен. За теб имаме малка стая с две легла!“

Мъжът вдигна момчето си на ръце, тръгна подир монаха и рече доволно: „Благодарим. На нас и едно легло ни стига! Да не остане някой от гостите без подслонче...“ Младият се обърна: „Има места за всички сестри и братя. Игуменът предупреди, че ти няма да заплатиш нощувката си. Заради мъката ти, заради вярата ти... Дано Бог помогне!“

В неделя сутринта след Светата литургия трима от монасите отслужиха водосвет за всички присъстващи, които искаха да си отнесат благословена вода за здраве. Жената, предложила вечерта своето място за болното момче, в едната ръка носеше малко шишенце с вода, а в другата сякаш искаше да скрие нещо под свитите си пръсти. Когато мнозина от гостите напуснаха църквата, тя дочака монаха, дал подслон на детето с бащата и попита къде са двамата.

„Заминаха рано сутринта, вие познавахте ли ги?“ – той се усмихна. Лицето му беше младо, лъчисто, хубаво.

„Исках да дам моето парченце благословен хляб за момчето“ – отвори пръстите си, а хлябът под тях блясна като една от звездите на Млечния път. Сега се смути, че иска да даде своя светиня за човек от друго изповедание и навярно затова добави: „Тези хора мохамедани ли бяха?“

„Братя и сестри, които имат болни деца. Някои от тях идват втори, трети път, защото вярват, че получават подобрене на здравето. Те не са кръстени, но когато четем над тях молитва, казваме: «Помогни, Господи, на това Твое благоверно дете!» Нали всички сме Негови деца?“...

Монахът като че очакваше укор от жената, а вместо това тя каза: „Той е Един и ние сме в Него. През нощта мислех... Исках да кажа на непознатия, че може да доведе сина си в София, съпругът ми е неврохирург, може да помогне с нещо...“ – тя пхна шишенцето със светената вода, която беше приготвила за двамата, а изпод парчето осветен хляб извади листче и го подаде на монаха: „Това е телефонът ни вкъщи. Ако някой пристигне с момчето отново, дайте го! Нали знаем как Бог иска да ни приобщи по вяра? – чрез взаимна грижа и обич.“

Монахът взе листчето. Сгъна го под пръстите си така, както жената беше носила къшея хляб, и каза: „Велик Си Ти, Господи, неизследими са Твоите дела, ние нямаме достатъчно думи да възпеем Твоите чудеса.“

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10440>]